

REBEL

ELLE KENNEDY

 BARONET

Rebel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Elle Kennedy
Rebel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

REBEL

REBEL

Prep (2)

ELLE KENNEDY

 BARONET

1. KAPITOLA

CASEY

FENN: Jak se dneska máš, krásko?

Přitrouble se usměju, až se mi obličej málem rozpulí. Je šílené, co jedna krátká textovka od Fenna Bishopa dokáže udělat s mým tepem. Vibrace mobilu mě při hodině francouzštiny upozornily na příchozí zprávy, hned šest za sebou v rychlém sledu, ovšem nemohla jsem si je okamžitě přečíst, protože by mi telefon zabavili. A tak jsem se jen modlila, ať co nejdřív zazvoní. A teď o přestávce mezi přednáškami stojím u svojí skříňky a čtu si zprávy, které mi připomínají, že tohle místo není skutečný život. Tady u Svatého Vincenta mě nikdo nezná. Všechny klepy a drby, které se kolem mě nesou, kdykoli procházím chodbami – nezáleží na nich. *Já* pravdu znám. A stejně tak Fenn.

Na ničem jiném nezáleží.

S každou další textovkou moje radost sílí. Tohle dělá každý den od chvíle, kdy jsme se skamarádili. Přejde mi dobré ráno. Zajímá se, jak se mi vede. Posílá mi přitroublé memy, protože ví, že jsem se už dlouho neusmála.

Přesto tomu pořád nemůžu uvěřit. Fenn pro mě byl dlouho cizí, jen jeden z mnoha starších kluků, s kterými se sestra občas scházela. A pak moje autonehoda uvrhla celý můj svět do chaosu, z něž se vynořil on – s nenuceným úsměvem a silným ramenem, o nějž jsem se mohla opřít. Skamarádili jsme se, protože poznal, že někoho potřebuju, a rozhodl se, že tím člověkem bude on.

A já mu to dovolila.

Odpočívám mu cestou na hodinu mediální výchovy.

JÁ: Víš jak, normálka.

FENN: Co se vykašlat na poslední hodinu? Vyzvednu tě.

JÁ: Sloane by mě zabila.

Nikomu jsme o tom, co mezi námi je, neřekli. Nebo aspoň ne rodině. Táta i sestra jen neochotně tolerují naše přátelství – nedovedu si představit, jak by reagovali, kdyby zjistili, že s Fennem oficiálně chodím. Upřímně si netroufám hádat, kdo z nich by vyšiloval víc. Když ho se mnou Sloane posledně přistihla, v podstatě mu oznámila, že jestli se mě někdy dotkne, odkrouhne ho. A táta, no, kdyby na to nepotřeboval svolení dozorcí rady, už dávno by kolem našeho domu vyhloubil příkop. Nejspíš si moc dobře nepromyslel všechny důsledky, když přijal pracovní nabídku na pozici ředitele chlapecké internátní školy v zapadákové a přivedl s sebou dvě dospívající dcery. Bylo jasné, že se Sloane některému z tátových delikventů propadne.

FENN: Stálo by to za to.

JÁ: To tvrdíš teď.

FENN: Žádný takový. Sloanin hněv bych v klídku riskoval kdykoli. Jsi holt krásná.

Srdce mi poskočí radostí. Fenn se vyzná. Nebo možná nedá moc práce na mě zapůsobit. Stačí mu po mně hodit sebemenším komplimentem a já se rozteču dojetím. Člověku je z toho až zle. V poslední době je právě Fenn tím nejlepším, co mě za celý den potká.

JÁ: Sraz po škole?

FENN: Těším se. Na obvyklém místě?

JÁ: Jo. Napíšu ti, až dorazím domů.

S úsměvem vejdu do učebny a posadím se v předposlední řadě. Ani přísný výraz sestry Patricie mi náladu nezkaží. I když samozřejmě neschvaluje, když se dívky usmívají. V téhle pitomé škole neschvalují snad vůbec nic. Školu Svatého Vincenta řídí banda superpřísných, děsivých jeptišek, pro které jsme spíš svěřenkyně než studentky. Každé ráno se ještě před vyučováním musíme v kapli patnáct minut modlit. Každá vyučovací hodina má předem vytvořený zasedací pořádek. Moje matikářka, sestra Mary Alice, si dokonce při vyučování poklepává dřevěným ukazovátkem o stehno, připravená šlehnout vás po zápěstí, pokud rovnice nevypočítáte dost rychle.

Nenávidím to tu.

„Ahoj, Casey.“ Dojde ke mně Ainsley. „Nezapomeň si vzít dneska léky. Předpokládám, že je do sebe házíš při obědě, protože je máš brát s jídlem.“

A najednou je moje dobrá nálada tatam.

Zaskřípu zuby a předstírám, že jsem si nevšimla, jak se spokojeně usmívá při vyhlídce na to, že celou následující hodinu bude uždibovat z mojí mrtvolky. Podle mě je to jedna z těch holek, které v dětství rozřezávaly panenky na kusy a stříhaly jim vlasy. Nebo házely kameny po veverkách, jenom aby je slyšely vřískat.

Mám takové štěstí, že se rozhodla si ze mě udělat novou oblíbenou hračku.

Říká se, že když člověk čelí zdánlivě nepřekonatelné výzvě, zjistí, co všechno se v něm doopravdy skrývá, nebo ustoupí, aby problému unikl. Já se ještě pořád rozhoduju. Nebojuju ani neutíkám, jen to snáším. Zavřu oči a zatnu zuby. Abych ale byla upřímná, nemyslím si, že jsem bojovnice. Než jsem z Ballardu přestoupila na školu Svatého Vincenta, spíš jsem utíkala, a v současnosti jsem od toho jen krůček daleko.

Ainsley se posadí za mě a poklepe mi na rameno.

„Co zas?“ syкну a otočím se k ní.

Jen na mě hledí s předstíraným údivem. „Co ti vadí? Nic jsem neudělala.“

„Dámy,“ pokárá nás sestra Patricia od katedry, kde připravuje dnešní video. Je říjen a mám pocit, že nás od začátku školního roku vůbec nic nenaučila. V jejích hodinách se jen díváme na filmy, obvykle muzikály, a začínám mít vážné podezření, že patří do její soukromé sbírky.

„Asi máš halucinace,“ oznámí mi Ainsley. „Měla by sis zvýšit dávky.“

Vedle ní se zahihňá její nejlepší kamarádka Bree. „Jo, to teda.“ Brunetka hlasitě žvýká a pak se rozkašle, když se žvýkačkou málem udusí. Za normálních okolností lidi s nízkým IQ nijak nesoudím, ale Bree Atwoodová patří přesně k těm hloupým lidem, kterých je vám upřímně líto.

O několik minut později už začne vyučování. To znamená, že sedíme ve tmě a díváme se na nahrávku *Bídníků* z produkce West Endu, nekvalitně převedenou z videokazety na DVD. Sestra Patricia sedí za katedrou a neslyšně recituje každý verš.

„Sestro Patricie?“ zvolá Ainsley.

„Copak?“ Jeptiška podrážděná tím vyrušením se naším směrem zamračí.

„Neměly bychom nechat rozsvíceno?“

Sestra Patricia si povzdechne a znovu stočí pohled na obrazovku. „Ticho, slečno Fisková.“

„Jen si nemyslím, že je dobrý nápad tu být potmě s labilní studentkou.“

Polknu unavený povzdech. Za několik dnů od mého nástupu ke Svatému Vincentovi Ainsley celou školu přesvědčila, že jsem případ pro psychiatra. Že stačí, abych se jednoho dne probudila s příliš rozcuchanou hlavou, a skončím ve svěrací kazajce.

Ne že by mě to nenapadlo. Nevzpomínám si, co se tu noc, kdy došlo k nehodě, stalo, takže v určitém slova smyslu to tak může být. Jsem v podstatě taková Schrödingerova kočka v krabici s jedem. Jenže co je věrohodnější? Že mě ze silnice záměrně sestřelil nějaký tajuplný řidič, nebo že jsem se na plese opila, zfetovala a zatoužila po pozornosti, a tak jsem sjela s autem do jezera? Na jednorukého muže můžete svalovat věci jen do určité doby a pak vás okolnosti přinutí zvážit možnost, která se vám celou dobu honila hlavou. Možná *jsem* blázen. Možná jsem se toho večera *opravdu* zhroutila a jen si to nepamatuju.

Sestra Patricie odpoví podrážděným zamručením, ovšem oči dál upírá na film. I jeptišky se ty zvěsti o mně doslechly a jsem přesvědčená, že řada z nich jim věří. Spíš mě překvapilo, že si mě už dávno neodchytly a neodtáhly do kaple na vymítání.

„Nechci být zlá,“ prohlásí Ainsley s předstíranou nevinností. „Tma a hlasité zvuky můžou v některých jedincích vyvolat záchvat. Je to tak, Casey?“

Dál si jí nevšímám. Zírám do země a důsledně se soustředím na černé šmouhy od podrážek a tečkovaný

vzor dlaždic. Ainsley do mě dneska rýpe od první vyučovací hodiny. V dějepisu se zmínila o mých tkaničkách. Prý jestli je dobrý nápad, aby je *někdo v mém stavu* nosil. Ve fyzice navrhla učitelce, že bych měla výpočet příkladů zapisovat voskovkou, protože tužku bych mohla použít jako zbraň.

„Jak to funguje?“ zeptá se. „Slyšíš hlasy? Mluví s tebou právě teď?“

V přítmi zahlédnu několik úšklebků a z několika stran zazní uchechtnutí. Holky umí být pěkně kruté. Věděla jsem to vždycky, ale když se z vás stane jejich cíl, není těžké ztratit iluze. A nést tíhu zklamání z jejich chování. Třeba jsem v tomhle světě anomálií, vždycky jsem se však snažila chovat k lidem tak, jak chci, aby se chovali oni ke mně.

Sestra Patricia třídu okřikne, aniž odtrhne oči od obrazovky. Dál neslyšně pohybuje rty.

„Viděla jsem na Netflixu jeden autobiografický film,“ ozve se Bree. Ta neschopná přísluhovačka by nenašla vlastní osobnost, ani kdyby o ni zakopla. „Byl o ženě, která slyšela hlasy vycházející z mikrovlnky.“

„Jo, to jsem taky viděla,“ přidá se Ainsley. „Narazila autem do autobusu městské hromadné dopravy, protože věřila, že se jedná o vládní sledovací zařízení, které ji má špehovat.“

Jinými slovy jsem blázen. Nebezpečný, trpící bludy a se sebeovládáním na vlásku.

Kéž by. Kdyby cokoli z toho byla pravda, třeba bych sebrala odvalu se těmhle krávám pomstít. Do teď jsem dělala tu jedinou rozumnou věc – nevšímala si jich. Každý den se obrňuju před jízlivými poznámkami a nekonečnými pomluvami. Ze začátku mě Sloane ujišťovala, že je to určitě za pár dní přejde. Ainsley brzy přestane bavit mě šikanovat a najde si jinou

obět'. Jenže její zájem o mě neopadl a moje odhodlání vyprchalo. S každým dalším útokem moje sebevědomí uvadá. Čím dál tím víc se lituju. Ničí mě vědomí, že musím chodit na novou školu, kde mě z její pověsti předchází jen to nejhorší.

„Casey. Hej, jsem zapoměla.“ Upřímně, skoro obdivuju její vytrvalost. Je pozoruhodné, že se Ainsley ještě nezačala nudit. „Příští týden pořádám párty.“

Není nijak zvlášť chytrá, ovšem vynahrazuje si to čirou zlomyslností. Ainsley mi nic nezazlívá. Nedoutná v ní roky potlačovaná touha se mi za něco pomstít – třeba za to, že jsem jí v třetí třídě přebrala kluka. Nepojí nás žádná minulost. Je prostě v jádru prohnílá a užívá si, že může někoho trápit.

Přeslazeným hláskem dodá: „Můžeš přijít, když slíbíš, že nezaparkuješ v bazénu.“

Soustředím se na muzikální číslo na obrazovce a předstírám, že neslyším jejich smích. Ať jdou všechny k čertu. Jejich uznání nepotřebuju. Ani jejich přátelství. I kdyby mě ve škole přivítaly už v září s otevřenou náručí a pokusily se se mnou skamarádit, stejně bych jim nedůvěřovala. Na Ballardu jsem kamarádky měla, a jak to dopadlo. Všechny mě po nehodě zradily. Usmívaly se na mě a za zády se mi pošklebovaly. O nejhorší noci v mém životě roznášely pomluvy a smály se mi.

Byla to pro mě tvrdá lekce, ale pochopila jsem, že na střední škole je oddanost vzácná. A právě proto nemám zájem se s kteroukoli z těchhle holek sblížit, zvlášť když mi hned první den ukázaly, jaké doopravdy jsou. Jsou jenom dva lidi, kterým můžu věřit.

Moje sestra.

A kluk, díky kterému se usmívám.

A tak dál zírám před sebe a v duchu odpočítávám minuty do setkání s Fennem.

2. KAPITOLA

CASEY

Po škole si obuju běžecké boty a hvízdnu na Boa a Penny, kteří už čekají, až otevřu dveře. Ihned se rozběhnou po příjezdové cestě ke slunci, jež klesá za hradbu stromů. Oba přerostlí zlatí retrívři umí nasadit rychlost závodních koní a oplývají stejnou trpělivostí jak batolata po dávce kofeinu. Vyrazí k lesní cestě, která vede mezi studentskými kolejami a naším domem na okraji kampusu Sandoveru. Tam už na mě čeká Fenn.

Doteď jsem se nenabažila toho, že se vždycky tváří hluboce zamyšleně, než zvedne hlavu a modré oči se mu rozzáří. Ani jeho rozpačitého úsměvu, s nímž mě obejmě kolem ramen a políbí na temeno.

„Ahoj,“ pozdraví mě. Nikdy nic víc neřekne. Ovšem jeho tón z toho dělá náš vlastní tajný jazyk. Vše, co si potřebujeme říct, je obsažené v tom jediném krátkém slově.

„Ahoj.“

Obejmu ho kolem zad a chvíli nepustím. Protože i ve dnech, kdy si nezapomenu obléknout brnění, je škola vyčerpávající.

„V pohodě?“ zašeptá mi Fenn do vlasů.

Je skoro o čtvrt metru vyšší než já a tiskne si mě k hrudi. Blejzr nejspíš nechal na koleji, protože na sobě má jenom povinnou košili s vyhrnutými rukávy. Nádherně voní. V sandoverské prádelně kvalitní aviváží vážně nešetří.

„Ech,“ odpovím. „Hezky objímáš.“

Na tváři mě zalechtá jeho smích. „Fakt?“

„Hmm.“

„Fajn. Si posluž.“

Naposledy ho stisknu, pustím a rukou si zastíním oči, abych viděla, co vyvádějí Bo s Penny. Právě štekají na nějaké zvíře na stromě.

„Hej!“ okřiknu je. Ihned od stromu odběhnou.

„Jak dlouho se můžeš zdržet?“ Fenn si rychle rozepne košili a rozloží ji na trávě, abych se na ni posadila.

Odfrknu si.

„Co je? Říká se tomu dobrý vychování, Casey.“

„Bereš jakoukoli záminku, aby ses mohl svléknout.“ Ne že by mi to vadilo. Hraje kopanou a má díky tomu vážně parádní břišáky. Které se nestydí ukazovat.

„Oči mám tady nahoře, zlato.“ Mrkne na mě a rozvalí se.

Když kluk, který se vám líbí, řekne, že se mu taky líbíte, stane se něco zvláštního. Všechno vám najednou připadá intenzivnější. Živější. Ty dolíčky, kterým jsem předtím nevěnovala sebemenší pozornost, si najednou uzurpují obrovskou část mých myšlenek. Nedokážu odtrhnout oči od jeho rtů – spodní má plnější než horní. A všímám si, že při holení vždycky vynechá malé místo na hraně čelisti, kde mu pokaždé zůstanou tmavě blond'até vousy.

Oči mi znovu zaletí na jeho nahou hrud'. Nemůžu si pomoci. Při pohledu na jeho vyrýsované svaly a opá-

lenou pokožku mi prsty mravenčí nutkáním se ho dotknout. Polknu, přestože mám v hrdle sucho, a přinu- tím se od něj odtrhnout zrak, abych ho neokukovala. Sloane o Fennovi výsměšně mluví jako o zlatém chlapci. Těžko s ní nesouhlasit, akorát že já to nemyslím sar- kasticky. S blond vlasy, zlatavou pokožkou a vysokou a svalnatou postavou je ztělesněním smyslnosti.

Pořád nemůžu uvěřit, že je doopravdy můj.

„Nemůžu se moc zdržet,“ varuju ho. „Mám domácí úkoly. A táta vaří večeři. Takže...“

„Takže bych neměl marnit čas.“

S hříšným úsměvem mě chytí za ruku a stáhne si mě na klín. Z úst se mi vydere napůl překvapené, napůl po- těšené vyjeknutí. A pak se mi zrychlí tep, protože mě Fenn obejmě kolem pasu a přitiskne horké rty na moje.

Polibek je zprvu nevinný. Sladký. Jen něžný dotek jeho rtů. Prsty mu sjedu z nahých ramen až na pevné vybouleniny jeho břišáků. Svaly se mu pod mýma ru- kama zatnou. Propletu s ním jazyk a Fenn mi zaboří prsty do vlasů. Něžně vezme můj obličej do dlaní.

Vím, že mě chce. Slyším to v jeho tichých stenech. Cítím to z toho, jak se dotýká mých zad. Posadím se, prohrábnu mu vlasy a polibek prohloubím.

Fenn se pokaždé odtáhne jako první.

„Ničíš mě,“ zašeptá mi se ztěžklými víčky.

„Nevím, na koho se tu snažíš udělat dojem tím, že nás pořád držíš na první metě.“

„Tak držím, jo?“ Pobouřeně se ušklíbne. „To nedo- stanu pár plusových bodíků za slušný chování?“

„Ani ne.“

„No tak, Case. Chci být aspoň jednou hodnej kluk.“ Teď už roztomile špulí rty. „Nic víc. Nemusíme spě- chat.“

„Vsadím se, že to říkáš všem holkám.“

„Tohle nedělej,“ požádá mě. Zastrčí mi několik pramenů vlasů za ucho a sjede prsty po mém krku. „Jsem tu s tebou. To je pro mě právě teď hlavní.“

Je milý, ale taky mi s tím leze na nervy. O jeho úlovcích ví celá škola. Opravdu nezavírám oči před tím, že si vždycky uměl užít, a předstírat opak je k ničemu. A štve mě to, protože z nás dvou je mnohem zkušenější, a přesto si dupne, kdykoli se ho snažím pobídnout, ať zajde dál.

„Vím a nechci to uspěchat.“ Sklouznu mu z klína a pohladím Boa po hlavě, kterou mi prostrčí pod paží. „Ale začínám z tebe dostávat komplexy.“

Zamračí se. „Jak to?“

„Kdykoli přestaneš, mám pocit, že je to proto, že jsem...“ Cítím, jak mi hoří tváře. „Nevím... V tomhle směru neschopná. Přece jenom není tahle položka v mém životopisu nijak zvlášť obsáhlá.“

Ještě před nehodou nám táta zakazoval randit. A Sloane se postarala o to, aby se ke mně všichni kluci z Ballardu i Sandoveru báli přiblížit.

„Položka v životopisu?“ zarazí se Fenn.

„Jo. V prváku mě Corey Spaulding pozval na narozeninovou oslavu Lisy Leskové a nakonec se v domku pro hosty líbal s její sestřenicí. Ve druháku jsem se líbala s Coreyho nejlepším kamarádem Bradem, ale hlavně abych se Coreymu pomstila za to, že mě zradil na té párty. A pak tu byl loni A. J. Koppel, ale mám pocit, že mě políbil jen proto, aby se pomstil Lise Leskové za to, že ho podvedla.“ Odmlčím se a zamyslím. „Panebože, právě jsem si uvědomila, že mě Lisa Lesková provázela po celou moji líbací historii. Co myslíš, že to znamená?“

Fenn na mě vteřinu zírá a pak se zařehťá. „Co se to tu teď do prdele děje? O co ti jde?“

„Řekl bys mi, kdybych neuměla moc dobře líbat, vid’?“

Zůstane na mě hledět a pak se uchechtne. „Jako fakt?“

„Jako fakt.“

Sotva si Fenn uvědomí, že se nesměju, zvážní. „Děláš si srandu? Umíš dobře líbat. Nebo spíš úžasně. Jako fakt ohromně.“ Povzdechne si. „To, že váhám, neber tak, že je s tebou něco špatně. Akorát se snažím udělat správnou věc. Aspoň jednou.“

Správnou věc dělá často a je mi z toho trochu smutno. Jo, zažil víc jednorázovek než motel u dálnice, ale není špatný člověk. Jen si v průběhu času vzal do hlavy, že si nezaslouží nic dobrého.

„Fajn.“

„Myslím to vážně.“ Chytí mě za ruku a políbí mě na vnitřní stranu zápěstí. V podstatě se hned rozteču dojetím a nejradši bych se na něj znovu vrhla. Nevím, kde kluky tyhle věci učí, ale rozhodně dával při výuce pozor. „Nenapadá mě nic, co bych na tobě chtěl změnit.“

Uvnitř překypuju radostí, ovšem navenek jen přikývnu a hmátnu po klacku, který hodím Penny. Nevím, jestli si na Fenna někdy zvyknu.

„Opravdu jsi v životě políbila jen tři kluky?“ Vypadá to, že ho to zaujalo. „Nedělala jsi na Ballardu roztleskávačku?“

Uchechtnu se. „Takže roztleskávačky se musí líbat s miliardou kluků?“

„No, to ne, ale...“ Zamračí se. „Fajn. Mám o roztleskávačkách určitou představu.“

Pobaví mě, jak neochotně to přiznal.

„Ano, byla jsem roztleskávačka,“ potvrdím jeho domněnku. „A ano, políbila jsem jenom tři kluky.“

Na Akademii Ballard jsem zastávala celou řadu funkcí. Byla jsem roztleskávačka a vedoucí výboru pro ročenky, což je u třetáků obrovská pocta. A měla jsem nejlepší kamarádku – Gillian Coatesovou, s kterou jsem od jara nepromluvila ani slovo.

Byla jsem na Ballardu oblíbená. Jinak než moje sestra, kterou všichni kluci zbožňovali a všechny holky se jí bály. Sloane si dělávala legraci, že jsem jedna z těch otravných holek, kterou chce každý kluk a žádná holka ji nedokáže nenávidět, protože jsem „příliš nefalšovaná“. Ať už to znamená cokoli. Vždy a za všech okolností jsem byla sama sebou. A myslím, že mi Sloane ohledně zájmu kluků až moc fandila, protože ve skutečnosti jsem zaujala sotva tři.

V jedné věci se však nemýlila – *opravdu* mě na Ballardu měli skoro všichni rádi. Teda dokud neuvěřili drbům, že jsem cvok. Najednou ze mě byl vyvrhel. A vím jistě, že Gillian i ostatní bývalé kamarádky o mně *doted'* roznášejí lži. Občas něco zahlédnu na sociálních sítích, třeba přitroublé komentáře pod příspěvky cizích lidí. Je to od nich ubohé.

„Ne že bych chtěl měnit téma,“ oznámí Fenn, „ale taky sis všimla, že se Sloane chová divně? Protože RJ mi začíná dělat starosti.“

Zamyslím se nad tím. Po škole byla cestou domů rozhodně zamlklejší než obvykle. Moc jsem nad tím ale neuvažovala, protože jsem aspoň měla chvíli klid a nemusela poslouchat, jak nadává na každého, kdo se ke mně ten den choval hnusně. Komu potřebuje zmalovat ksicht. A komu propíchnout gumy u auta. Moje starší sestra se mě rozhodla chránit, přestože to nepotřebuju. Upřímně řečeno bych ji klidně nechala, ať všem ve škole nacpe do skříněk pytlíky hořících psích hoven, kdybych si myslela, že to něčemu pomůže, ale

i když je Sloane děsivá, drby kolující školou nikdo nezastaví.

Obecně vzato ovšem nevím, jestli bych její chování popsala coby zvláštní. Je prostě zamilovaná. Co se k sobě s RJem vrátili, je jím skoro posedlá. Jako by ji neustále obklopoval opar lásky. Moc jí to přeju, jenže mě to trochu děsí. Sloane se vždy vyhýbala i jen náznakům romantického vztahu. A teď všem cpe lásku až pod nos, jako by ji prodávala dům od domu.

„Poslední týden je myšlenkami mimo,“ uznám. „Celé dny si píše s RJem. Kdybych ji neznala, myslela bych si, že se spolu chystají utéct.“

Fenn pokrčí rameny. „Kdyby to udělali, aspoň bych měl náš pokoj jenom pro sebe, takže...“

„Řekla bych, že je to v novém vztahu normální, ale na Sloane není v poslední době normální vůbec nic, tak co já vím? Asi jsou teď ve svém vlastním světě.“

„Jo, no, fakt jim to přeju, ale RJ by se měl vzpamatovat.“

Docela se mi líbí, jak je z toho Fenn konsternovaný. Teprve nedávno vztah s nevlastním bratrem urovnal a mám pocit, že trochu žárlí. Možná mu chybí pozornost.

„Nevím, jak to popsat,“ dodá. „Kdykoli se na něj podívám, připadá mi, jako by se snažil vymyslet, jak mi říct, že mi umřela babička.“

Aha. „Tak jo, to je trochu zvláštní. Třeba je to prostě jenom jeho normální výraz?“

RJ je fajn kluk, akorát není moc společenský. I jeho neutrální výraz vypadá nonstop naštvane a arogantně. Na extroverta, jako je Fenn, musí působit jak mimozemšťan.

„Tak třeba před několika dny. Když jsem se po tréninku vrátil k nám na pokoj, zrovna telefonoval, nej-

spíš se Sloane. Ale vykulil na mě oči a hned je odvrátil. Je to blbost, ale přísahal bych, že takhle na mě koukali všichni, když zrovna mluvili o tom, že je máma nemocná. Když se mi báli říct, jak špatný to s ní je.“

„To mě mrzí.“ Natáhnu se po jeho ruce, propletu s ním prsty a položím si ji do klína.

Vím, jaké je ztratit mámu, ačkoli ta moje neumřela na dlouhou a těžkou nemoc, ale náhle, bez varování. Strašlivou náhodou se utopila. Nikdo to nečekal. A bylo mi jen pět, málo na to, abych si z té doby něco pamatovala. Vybavuju si pár okamžiků. Útržek vzpomínky z pohřbu a lidi, kteří k nám v následujících dnech neustále chodili, zatímco jsme se já a sestra snažily smířit s konceptem smrti a děsivým vědomím, že se maminka nikdy nevrátí.

„Táta byl v té době už myšlenkami jinde,“ svěří se mi Fenn nepřítomně a palcem mi krouží po pokožce. „Do poslední chvíle byl s ní, ale já jsem pro něj byl dávno neviditelný. Věděl, že tu máma už dlouho nebude, tak si mě přestal všímat.“

Rozhostí se ticho. Z Fenna sálá smutek. Kéž by bylo v mojí moci to napravit. Pomyslím na vlastní ztrátu, na obrovskou díru, která po mámině smrti v mém životě zůstala. Skoro si ji nepamatuju. Tím je to ještě horší. Nemám žádné vřelé, krásné vzpomínky, kterými se můžu utěšovat, kdykoli se mi po ní zasteskne.

Našla jsem si způsob, jak se s tím vypořádat, ale trochu se za něj stydím. Kousnu se do rtu a rozhodnu se to přece jenom přiznat, protože mě ničí, že Fenn trpí.

„Občas si s ní povídám,“ přiznám nesměle. „S mámou.“

„Fakt?“

„Je to blbost. Já vím.“

„Ne, není to blbost.“

Pokřčím rameny, protože i když je to blbost, nehodlám s tím přestat. „Když je toho na mě moc nebo se bojím nebo i když mám třeba z něčeho radost, představuju si, že mě slyší, že je tam se mnou, a tak si s ní povídám.“

„Co jí říkáš?“

„Všechno možné. Co mě napadne. Třeba když jsem si jednou vzala do hlavy, že chci být veterinářka, řekla jsem o tom mámě dřív než tátovi nebo Sloane.“ Rty mi zacukají v hořkosladkém úsměvu. „Vím, že se mi to jenom zdálo, ale přísahala bych, že jsem ji toho dne cítila. Že na mě byla hrdá, protože jsem si konečně uvědomila, co chci v životě dělat.“

Fenn mě jednou paží obejmě kolem ramen a přitáhne si mě k sobě. „Kéž bych to taky uměl. Mámu jsem necítil už dlouho. Po její smrti po ní nic nezbylo. Tím to skončilo.“

Sevře se mi hrdlo a z jeho bolesti mě bodne u srdce. Položím mu hlavu na holé rameno. Moc ráda bych mu nabídla víc než jen otřepaná klišé a přitroublé rady. Fenna ztráta mámy pořád trápí. Ta bolest ho neopouští. Trápí ho v okamžicích, kdy si myslí, že se nikdo nedívá. Prozrazuje ho to, že ví, aniž bych mu to musela říkat, jak se při pomyšlení na mámu cítím. A prozrazuje ho to, že se nenávidí, přestože se domnívá, že jsem si toho nevšimla.

Aspoň že mi dovolí, abych ho viděla takového, jaký doopravdy je. Jsem jedna z mála, komu se té výsady dostalo, a jsem za to vděčná. Být zlomený vyžaduje odvalu.

„Ahoj,“ pozdraví mě a trochu mnou zatřese.

„Ahoj.“ Slyším v jeho hlasu úsměv. A opravdu. Když k němu zvednu hlavu, rty má zvlněné v lehko-vážném úšklebku.

„Co kdybych tě vzal na skutečné rande?“ zeptá se tiše.

Srdce mi vynechá úder. „A jak skutečné rande vypadá?“

„Co říkáš na piknik? V sobotu odpoledne bysme mohli vzít psy vyvenčit a najdeme nějaký pěkný místo.“

Nedovedu si představit, že se Fenn Bishop prochází po lese s piknikovým košem v ruce, ale jsem zvědavá, co vymyslí.

„Moc dobrý nápad.“

3. KAPITOLA

FENN

V poslední době je můj brácha nonstop v transu. Dřív byste mu neodtrhli oči od monitoru ani párem volů, ale aspoň jsem z něj občas vypáčil nějakou odpověď. Teď ráno, když se připravujeme na vyučování, sotva zavřít. Od probuzení má nos za-bořenej v mobilu.

„Kámo.“ Hodím tenisák přes pokoj. Proletí mu kolem hlavy a odrazí se od zdi.

RJ se ke mně na židli otočí. „Do prdele, co zas?“

„Slyšels něco z toho, co jsem ti posledních deset minut říkal?“

„Ne? Nevím. Panebože, co po mně před osmou ráno chceš?“

„Chápu, že seš pod pantoflem, ale co kdyby sis tu a tam našel čas i na kámoše?“

Sakra. To vyznělo, jako že jsem na něm závislej. Vypadá to tak? Neumím být brácha. Celej život jsem byl jedináček. A teď jsem dostal nevlastního bráchu, kterej je nakonec mnohem lepší, než jsem čekal.

Když jsme se zhruba pět vteřin před svatbou svých rodičů seznámili, oba ve smokinách, a měřili se pohle-

dem, upřímně řečeno jsem nečekal, že si toho týpka někdy oblíbím. Po pravdě mi trvalo slušných pár týdnů, než jsem si vůbec zapamatoval jeho jméno. Jenže pak táta přihlásil RJe na Sandover a stali se z nás spolubydlíci a teď... No, asi se dá říct, že mezi námi vzniklo pouto. Zní to asi pěkně kýčovitě, ale je to tak. Oba sice pocházíme z diametrálně odlišného prostředí a jsme v otázce přístupu k budování přátelství naprosto rozdílní, přesto ten náš divnejovej sourozeneckej vztah funguje.

Nebo aspoň fungoval, než se zabouchl do zatracený Sloane Tresscottový. Ze všech holek, který mohl mít, si vybral zrovna dceru našeho ředitele. Ledovou princeznu. Holku, která by mi urvala koule, kdyby věděla, že jsem tenhle týden každěj den strčil jazyk do krku její ségře.

„Chtěls něco, nebo se ti po mně akorát stejská?“ RJ konečně odloží mobil, vstane a začne se oblíkat. Tímhle tempem budeme mít před prvním zvoněním čas do sebe v jídelně nacpat akorát kus koláče.

„Potřebuju, abys mi tenhle víkend s něčím helfnul. V sobotu беру Casey na piknik.“

Přes rameno na mě koukne. Mám pocit, že jsem v jeho výrazu něco zahlídl, ale to už se otočí k šatníku.

„Co s tím já?“

„Zaměstnej Sloane.“ Posadím se na gauč uprostřed našeho prostornýho pokoje a obuju se. „Vím, že mi zrovna nefandí, a nechci, aby každý rande s Casey skončilo na mrtvým bodě.“

„Takže takhle to je.“ RJ si zavěsí tašku na rameno a zamračí se na mě. Nezavázanou kravatu si zavěsil kolem krku, jako by se tím vymezoval proti systému. Ve skutečnosti chodí na Sandover už dva měsíce a do teď si ten hadr neumí bez mojí pomoci zavázat. „Ty a Casey, jo?“

Ta otázka na mě nepůsobí moc dobře. A podává ji, jako by se v ní skrýval nějaký tajuplný podtext, kterej mě docela znervózňuje. „Jo... a?“

„A jaký s ní máš úmysly?“ zeptá se.

„Úmysly?“

Dělá si prdel? Pravdou je, že si navzájem nevytlíváme srdíčka, ale myslel jsem, že RJ ví, jak se ke Casey stavím. Nepředstavuje pro mě jen další zářez na pažbě. Ta holka je výjimečná.

„Tě na to nasadila Sloane?“ zeptám se ostražitě.

„Jenom se ptám.“ Pokrčí rameny trochu ostřeji, než naznačují jeho slova.

Ne že by neměl k podezíravosti důvod. Má ho a slušnej. Pod povrchem toho, co o mně ví, se však skrývá torpédo provinilosti, které číhá v temnotách. Protože jsem hajzl kvůli tomu, že ji chci, a ještě větší hajzl, protože jsem navzdory vlastnímu zdravému úsudku dovolil, aby mezi námi něco vzniklo. S každým dalším dnem, s každým dalším polibkem se blížím chvíli, kdy ji zničím.

RJ stojí mezi mnou a dveřmi a ne zrovna nenápadně tím naznačuje, že ho moje odpověď upřímně zajímá. Chtěl jsem jeho pozornost a teď se odtud nedostanu, dokud neuspokojím jeho zvědavost.

„Nikdy bych jí neublížil,“ oznámím mu chraplavým hlasem. Chci, aby to byla pravda. A upřímnější odpověď mu dát nemůžu.

RJ si mě dlouze prohlídne. Je na něm vidět, že chce něco říct, ale v kapse mi zavibruje mobil. Vydechnu. K vlastnímu překvapení se mi uleví, že se můžu z výslechu vyvlíknout. Při pohledu na tátovo číslo na displeji ovšem zakleju.

„Volá táta,“ ucedím, přijmu hovor a s úsečným: „Jo?“ zapnu hlasitej odposlech.

Jindy bych hovor nechal spadnout do hlasovky, jenže teď jsem za to vyrušení vděčnej. RJův upřenej pohled mi začínal lízt na mozek. Nechápu, proč se tak zajímá, leda že by Sloane byla našemu vztahu na stopě víc, než jsem předpokládal. Přemýšlím, jestli se třeba nepokusí obrátit RJe proti mně, teda dokud jsme s Casey spolu. Víím, že by to udělala z dobrýho důvodu – chce svoji mladší sestru chránit – ovšem když Sloane chce, umí být vyloženě nemilosrdná.

„Dobré ráno,“ pozdraví táta trapně veselým tónem, kterej nasadil nejspíš jenom proto, že ho při tom poslouchá RJova máma. „Zastihl jsem tě ještě před snídaní?“

„Jo. Co chceš?“

V poslední době mi volá častěji než za několik posledních let mýho života dohromady. Za to může jeho snaha udělat ze sebe najednou tátu jak z rodinnýho seriálu. Dost mě to znepokojuje a ještě víc uráží. Co poznal Michelle, jako by v sobě objevil rodičovský kořeny a teď se snaží vynahradit mi posledních deset let, kdy mě totálně ignoroval. Nebo aspoň chce, aby mu RJ a jeho máma uvěřili, že se snaží být lepším otcem.

Na to mu neskočím. Lidi se nezmění přes noc. Upřímně řečeno nevěřím, že se lidi vůbec dokážou změnit. Akorát se líp naučí skrývat svoje chyby. Takže ne, nevěřím, že táta najednou přestal být sobeckej zmetek a najednou mu záleží na takových otravných věcech jako „rodina“.

Kde byl pan Táta od rodiny, když máma umřela? Nikde poblíž mě, to víím jistě. Před její smrtí jsme si byli blízcí. Smáli jsme se a vyráželi spolu plachtit. Dokonce jsem ho párkrát přemluvil, aby si se mnou zahrál videohry. Bavili jsme se spolu.

A pak máma umřela a táta mě začal kompletně ignorovat. Vrhł se do práce a na mě prakticky zapomněł.

Když už si vzpomněl, že existuju, z výčitek svědomí po mně hodil prachy a zase zmizel.

Nakonec jsem byl rád, že mě nechal na pokoji. Kterej puberták by nebyl nadšenej, že si může dělat, co chce, bez ohledu na důsledky? Ať už jsem provedl cokoli, ať už jsem způsobil jakýkoli průser, táta ani nemrkl. V létě před nástupem do druháku – to jsem byl ještě na Ballardu, stejně jako pětasedmdesát procent vyvrhelů, co teď chodí na Sandover – jsem uspořádal u nás doma v Greenwichi párty, po který zůstal celej barák vzhůru nohama, a po desítkách stížností sousedů se k nám sjeli poldové... a tátovi to bylo u prdele. Akorát najal úklidovou firmu a zavřel se v pracovně, aby dokončil obchod, kterej dlouho vyjednával s nějakou firmou z Japonska. Když mě vyloučili z Ballardu i tý nafoukaný švýcarský přípravek? Ani nemrkl. Jen vypsál další šek a poslal mě do Sandoveru.

Takže ať má *tohle*, ta ne zrovna vítaná olivová ralest, co mi s ní furt máchá před ksichem, znamenat cokoli, nemám zájem. Ztratil jsem ho už před lety.

„Doufal jsem, že bychom mohli strávit vánoční prázdniny spolu,“ oznámí táta. „Třeba bys s námi chtěl vyrazit na rodinnou dovolenou.“

„Jo, no, hele, na výlet do Disney Worldu je už trochu pozdě, táto.“

„Michelle navrhla, že bychom mohli vyrazit na hory. Třeba si trochu zalyžovat?“

„Co je mi po tom? Dělej si, co chceš. Mám už jiný plány.“

„Promysli si to,“ naléhá. Očividně se moji neskrývanou neurvalost rozhodl v rámci psychologický hry přehlížet. „A do té doby bychom s Michelle rádi přijeli na návštěvu. Mohli bychom vás kluky vzít na příjemnou večeři. Co na to říkáš?“

„Nezájem.“

Hovor bez sebemenších výčitek svědomí ukončím. Ani náznak nesouhlasu, který se RJovi mihne v očích, ve mně nevzbudí kapku lítosti. Chápu, že jsme teď nevlastní bráchové a že to má vliv i na jeho život, ale RJ si může trhnout. Davida zná pár měsíců. Nemá právo mluvit do toho, jak zareaguju na člověka, s kterým jsem musel prožít osmnáct let. Zvlášť když jsme většinu z těch několika měsíců strávili tady na koleji.

„Tak tohle bylo drsný,“ prohlásí můj nevlastní bratr. „Taky by ses mohl trochu snažit.“

„To bych sice mohl, ale nechci. Věř mi, neskákej mu na to. Nezaslouží si, abys přešel na jeho stranu. A rozhovory s ním aspoň končí mnohem dřív, když nepředstírám, že se jich chci účastnit.“

„Třeba to nehraje,“ podotkne RJ.

Obrátím oči v sloup. Z nějakýho mně neznámýho důvodu do mě poslední týden reje, že bych mohl být nakloněnější usmíření. Jenže tátu nezná a neví, jaký je se jednoho dne probudit a uvědomit si, že se otec rozhodl přestat brát vaši existenci na vědomí. RJův táta měl aspoň tu slušnost, aby se nechal zavřít do vězení.

„Říkám ti, že ta jeho hra na milýho maníka je přesně tohle – jenom hra. Tebe i tvoji mámu zahrne dárky a návrhy na dovolenou. Snaží se s tebou kámošit. Akorát to předstírá. Chce na tvoji mámu zapůsobit a vypadat dobře, aby mu nechtěla sebrat půlku prachů, až se nakonec rozvedou.“

RJ zaváhá.

„Co zas?“ houknu.

„Já ti nevím...“ Zatahá se za kravatu.

„Co nevíš?“ zavrčím.

„Tak nějak si začínám říkat, že jim to manželství dost možná vyjde,“ přizná nakonec.

To už na něj zůstanu zírat s pusou dokořán. „Kámo.“
„Já vím.“

„Proč tě to napadlo?“

Pokrčí rameny. „Připadají mi spolu šťastný.“

„Právě se vzali. Jasně že jsou teď spolu šťastný. Se vsadím, že ji dneska ráno vysadil v kuchyni na linku a vylízal.“

RJ zbledne. „Fuj. Mluvíš o mojí mámě. Hele, netvr-
dím, že jim to určitě vydrží. Jenom říkám, že by mě
nepřekvapilo, kdyby jim to klapalo.“

Vyčítavě nad ním zakroutím hlavou. „Kdes nechal
ten svůj cynismus? Tohle jsem měl na tobě nejradši.
Za to může Sloane. Je mi to jasný.“

„Rád vidím mámu šťastnou,“ zabručí cestou ke dve-
řím. „Ještě mi to vyčítej.“

Ve dveřích se však zastaví a zablokuje mi tak cestu.
Zadívá se na mě a znovu zaváhá.

Povytáhnu obočí. „Ještě něco mi chceš říct?“

Po chvíli ode mě pohled odtrhne a vyjde z pokoje.

„To nic,“ odpoví bez ohlédnutí. „Kašli na to.“

4. KAPITOLA

RJ

Sloane zuří. Naštvanou jsem ji už viděl, ale tohle je něco jiného. Její až děsivě klidná tvář nijak neprozrazuje, jaký vztek v ní teď běsní. Mám pocit, že snad ani nedýchá.

„Co si myslíš?“ zeptám se, ovšem odpovědi se nedočkám.

Asi před hodinou mi zavolala, ať za ní přijdu na naše místo na zarostlý lesní pěšině se starou lavičkou ve křoví. Přiběhl jsem hned po plaveckém tréninku. Domluvil jsem se s Lawsonem, že mě bude před trenérem krýt a vymyslí si nějaký důvod, proč jsem musel hned zmizet. Sloane mi ani nenaznačila, co ta náhlá potřeba mé společnosti, ale předpokládám, že za to může rozhodnutí, který nám už týden visí nad hlavou.

A vzhledem k tomu, že se to Fenn rozhodl zkusit na Casey, nám nedal na vybranou.

Věděli jsme, že se ho musíme zeptat na to, jakou roli sehrál v Caseyině nehodě, ale Sloane tvrdila, že si o tom nejdřív musí promluvit s Casey. Odůvodnila to tak, že si to Casey zaslouží vědět a že si Fenn na-

opak nezaslouží varování, aby neměl čas se připravit, co na to řekne. Tuším ale, že se Sloane bojí, jaký bude mít důsledek, až se její sestra dozví pravdu. Má strach, že Casey znovu upadne do deprese a že se tentokrát už z té temný propasti nedostane.

A asi se bojí, že Casey její city k Finnovi zastřou úsudek ohledně toho, jak postupovat dál. *Vím*, že Sloane chce předat to video policii. Z té představy je mi ovšem zle od žaludku. Nemůžu svého nevlastního brácha prásknout.

Jenže zároveň nemůžu jít proti vlastní přítelkyni.

Štve mě, že jsem uvízl mezi nimi.

„Mohla bys mi něco aspoň naznačit?“ zeptám se.

V korunách stromů nad námi zazpívá pták. Moje holka sebou trhne a probere se ze zamyšlení.

„Mohla umřít,“ prohlásí Sloane, jako by jí v hlavě probíhala drsná hádka, který se neúčastním. „Fenn ji tam nechal s ránou na hlavě. Mohla vykrváct.“ Při té děsivý představě sebou cukne a začne přecházet sem a tam. „Mohl ji tím zabít, RJi.“

„Ano, možná ano,“ uznám tiše. Kdybych s ní nesouhlasil, ohrozil bych tím vlastní život, a dneska se mi nechce umřít. „Ale taky by se utopila, kdyby ji Fenn nevytáhl z potápějícího se auta.“

Prudce se ke mně otočí. „Takže stojíš na jeho straně.“

„Ne. Jenom ti říkám, že i tohle bys mohla vzít do úvahy.“

„Na to ti kašlu.“

„Sloane.“ Povzdechnu si. „Pořád nevíme, kdo byl ten další člověk na videu. Ten první, kterýho jsme viděli utíkat kolem kamery. Nevíme, kdo to byl ani jestli řídil to auto. A proto je snadný hodit všechnu vinu na prvního člověka, kterýho dokážeme identifikovat.“

Sloane si odfrkne a vyhodí paže do vzduchu. „Nemám povinnost být fěr. Moje sestřička málem umřela a Fenn nám o tom celé měsíce lhal! To od něj bylo pod pás, R Ji. Hodně pod pás!“

Má pravdu. Pro mýho nevlastního bráchu to nevypadá dobře. A je jen zatracený štěstí, že Fenn byl natolik pitomej, že ukázal svůj obličej na kameru v loděnici. Kdybychom věděli, kdo jel s Casey v autě, Fennovo rozhodnutí zdrhnout potom, co ji zachránil, by se v tomhle případě objevilo jen jako poznámka pod čarou. Jen zmínka v epilogu uzavřeného případu. Místo toho jeho jednání tý noci a všechny dny potom působí spíš podezíravě než hrdinsky.

„Podle mě by ses měl rozhodnout, na čí straně stojí.“ Vykročí ke mně. Tmavě šedý očí jí hoří jako rozpalenéj popel. V rozčilení mi zaboří ukazovák do hrudi. Kdyby to byl kdokoli jinej, už bych si ho podal.

„Víš, že to nemůžu.“

Chytím ji za ruku. Ihned ji stáhne. V posledních dnech jsem vzhledem k okolnostem ochotnej strpět hodně věcí, ale na ultimáta může zapomenout.

„Miluju tě, Sloane, ale nebudu si vybírat mezi svojí přítelkyní a nevlastním bratrem. Jo, uznávám, že to, co udělal, je na palici, ale promiň, nemyslím si, že bysme ho měli ukřižovat, aniž bysme si nejdřív zjistili všechny podrobnosti.“ Pokrčím rameny. „Podle mě bude nejlepší, když o tom řekneš Casey a necháš na ní, ať se rozhodne, co dál.“

„Ne,“ odpoví, viditelně nespokojená, že ji v touze po pomstě dostatečně nepodporuju. Vyzývavě povytáhne obočí. „Řeknu o tom tátovi a zajedeme na stanicí. Ať to vyřeší policie.“

Napnou se mi ramena. Jako by mi tím nápadem držela u krku nůž. Dochází mi trpělivost. Chci v řešení

tý záhady pokročit stejně jako ona, ale podrazit Fenna, protože se nám nepodařilo zjistit pravýho pachatele, se mi teda fakt nechce.

„Nebudu ti v tom bránit.“ Posadím se na lavičku a naléhavě ji požádám, aby složila zbraně: „Jestli myslíš, že právě tohle je potřeba udělat, tak na to máš právo. Ale jestli to uděláš, měla bys vědět, že tím zničíš Fennovi celý život, dost možná mu sebereš i svobodu, a to aniž bysme znali všechny detaily. Jestli se ti zatím nechce říct o tom Casey, tak mě nejdřív aspoň nech, ať si o tom promluví s Fennem. Měl by dostat příležitost přiznat pravdu a vysvětlit svoje jednání.“

Pevně stiskne rty. „Přece víš, že ti akorát zalže.“

„Ne, to nevím. Podle mě mi řekne pravdu.“

Sloane se mi chvíli dívá do očí. Dost dlouho na to, aby ji touha ohnat se po mně přešla. Prozatím.

Jen neochotně si ke mně přisedne.

„Pust' mi ještě jednou tu nahrávku,“ oznámí.

V mém telefonu znovu zhlédneme záznam z bezpečnostní kamery v loděnici z večera, kdy se konal ples. Ať už nahrávku přiblížíme, nebo jakkoli zpomalíme, Sloane pořád nepoznává člověka, kterýho vidíme zdrhat ze scény, sotva auto zmizí ze záběru a sjeďe do jezera. A pak sleduje Fenna. Kterej se mihne před kamerou, vytáhne Casey z auta a něžně ji položí na zem. Dívá se, jak Fenn píše Sloane z telefonu její sestry a dokazuje tak, že ty krámy jsou fakt vodotěsný, protože auto i všechno v něm se ocitlo pod vodou.

„Kdyby mi nenapsal, ani by nás nenapadlo ji tam hledat,“ zamumlá.

Od tělocvičny, v níž se konal ples, z kterýho Casey zmizela, je to k jezeru slušná štreka. Rozhodně to není na procházku při měsíčku, leda by člověk znal cestu. Ze Sloanina popisu jsem pochopil, že do loděnice

se chodí chlstat, kouřit, šukat nebo se věnovat všemožným nezákonným aktivitám. Jinými slovy je to poslední místo, kde by kohokoli napadlo hledat holku jako Casey.

„Trvalo by hodiny, než bychom ji našli,“ uzná Sloane s mým mobilem v rukách. Ledový vztek z ní postupně opadáva.

„Podívej, nechápu, co to Fenna popadlo, že ji tam takhle nechal,“ prohlásím chraplavě, „ani proč nám celou dobu nic neřekl. Ale je snad jasný, že když šel do vody, chtěl udělat správnou věc.“

Sloane nad tím chvíli dumá a mračí se. Neumí moc odpouštět. Moje přítelkyně je ten typ člověka, kterej na starý křivdy nikdy nezapomíná. Přiživuje je. Po pravdě si nejsem jistej, jestli vůbec ví, kým by bez nich byla, ale chápu ji. To, že mi odpustila všechny chyby, který jsem udělal ve snaze být s ní, dokazuje, jak neskutečně se změnila k lepšímu.

Jen potřebuju, aby se změnila k lepšímu ještě o kousek.

„Nesnáším tě,“ zabručí.

„Já vím.“

Něžně jí stisknu stehno, protože cítím, že její odhodlání slábne, a když jí připomenu, proč se mnou je, nepotrestá mě tak přísně.

„Fajn.“ Naštvaně si povzdechne. „Ano, kdyby tam nebyl, v tom autě by umřela.“

Je to od ní opravdu velkorysý vzhledem k tomu, že by toho kluka nejradši holýma rukama roztrhala na kusy. Jsem za to rád.

„Díky, že jsi to uznala.“

„Fajn. Promluv si s ním o tom. Zkus z něj dostat jeho verzi příběhu.“ Vstane. Prozatím se mnou skončila. Nikdo nechce slyšet *zatím nikoho nezabíjej* míň než

Sloane Tresscottová. Je to do morku kostí bojovnice.
„Ale jestli to jasně nevysvětlí...“

Chmurně přikývnu. „Já vím.“

Dává mu jednu jedinou šanci. Už kvůli němu doufám, že se Fenn toho záchranného lana chytne dřív, než se z něj stane oprátka.

5. KAPITOLA

FENN

Pan Swinney?“ Casey na mě zůstane zírat s pusou dokořán. „Ten chlap, který vypadá jako moly prožraný vlněný kabát, co v koutě šatníku spadl z ramínka na zem?“

Je to tak přesnej popis, až se málem udusím smíchem. Je sobotní odpoledne a posedáváme ve stínu na piknikový dece.

„Je to perfektní zástěrka,“ odpovím. „Kdo by někoho takovýho podezíral, že jo?“

Pozemek Akademie Sandover je překvapivě velké, rozkládá se na stovkách hektarů za hlavními budovami. Většinu tvoří netknutý lesy, který většina z nás nikdy neprozkoumá celý. Dneska jsme sešli z jedny z prošlapaných pěšin na mýtinu mezi jehličnany. Podzim je v plném proudu. Všude jinde začalo listí červnat a žloutnout a zem zhnědla. Tady nás obklopuje jen zeleň.

Posadíme se a já vyložím na deku jídlo, který jsem přinesl. Půl hodiny chůze od školy jsem objevil malý lahůdkářství. Zaplatil jsem jim, aby nám něco připravili a dneska ráno to doručili na kolej. Nejlepší je,

že jsem je přemluvil, aby nám v řeznictví v Calde-
nu, městečku nejbliž k Sandoveru, koupili dvě syrový
morkovy kosti.

Nemarním čas a kosti hned hodím Caseyiným slin-
tajícím retrívrům. Každý si chytí jednu kost a oba psi
odběhnou, aby se do té dobroty někde v klídku pustili.
Výborně. To je na chvíli zaměstná.

„Takže jste ho sledovali?“ směje se Casey.

„Jo. A to místo fakt není snadný najít. A o to, jak víš,
taky jde. S RJem jsme se celou noc v černočerný tmě
táhli lesem a každou chvíli o něco zakopli a poškrába-
li se.“

„Já bych tam byla úplně vyděšená,“ přiznává nervózně.
„Vždyť jste mohli objevit třeba jeho chatrč, v které
vraždí lidi.“

„Taky mě to napadlo.“

Vůbec se nedokážu na náš rozhovor soustředit. Ani
nevím, jestli ze mě slova padají ve správném pořadí.
Casey je ve slunečním světle, který sem dopadá mezi
korunami stromů, úchvatná. Fascinuje mě, jak jí mě-
děný vlasy poletují ve větru i jak si z prstů olizuje šťá-
vu potom, co kousla do dílku pomeranče. I ty nejprost-
ší věci na ní dělají s mojí hlavou fakt divný věci. Bych
si skoro myslel, že jsem snad nemocnej, kdybych chtěl
trávit čas jinak než s ní.

„Nejvíc jsem se bavil, když jsme odtamtud hodně
rychle vypadli, protože jsme si mysleli, že nás přistih-
ne banda ozbrojených obchodníků s drogami, co nám
ufiknou prsty a pošlou je našim rodičům.“

„A to všechno jenom proto, aby se RJ mohl dál vídat
se Sloane.“ Casey se usměje. „Ten kluk je číslo.“

Vytáhnu z batohu láhev prosecca spolu s dvěma skle-
nicemi, který jsem šlohnul z jídelny. Nechápu proč, ale
prsty se mi třesou tak, že mám problém nám nalít.

„Není ti nic?“ Pozoruje mě s pobavenou starostí v očích. „Tak trochu se dost třeseš.“

„Jsem z tebe nervózní,“ přiznám.

Casey nakloní hlavu. „Tomu nevěřím.“

„Je to pravda.“

V poslední době si dávám záležet na tom, abych jí nelhal. Teda ne víc, než jsem jí už lhal, a jen v nejnutejších případech. Snažím se držet na úplně nové cestě naprostý, ale pro mě nepříjemný upřímnosti. Tak trochu. Je to složitý. Nevím. Asi se jí snažím kompenzovat to, že ji tak jako tak brzy zradím.

„To je blbost.“

Podám jí sklenku. Nějakým zázrakem se mi podařilo nevylít její obsah na deku. „Věř mi. Jsi hodně mimo moji ligu.“

„Jsi roztomilý, když takhle kecáš,“ shodí moje přiznání v domnění, že se jí akorát snažím okouzlit. Tahle holka si kdovíproč vzala do hlavy, že jsem terno. Občas si přeju, abych jí mohl vyzradit všechny ty strašný tajemství, který by jí přiměly vzít nohy na ramena.

„Na, ochutnej.“ Vhodí mi do pusy kostičku sýra a sleduje moji reakci.

Pomalou koušu. „Chutná trochu divně.“

„Vid’? Jako červené víno.“

„Jak to víš?“

Uchechtne se. „Myslíš, že jsi první, kdo mi nabídl alkohol?“

Nevím, proč se mi tak moc líbí, když se mi směje.

V životě jsem nebyl spokojenější než tady a s ní. S Casey jako by všechno kolem nás zmizelo. Připadám si s ní lehčí. Svobodnej. Šťastnej. Ten pocit ale dlouho nevydrží, protože mezi těma ryzíma okamžikama se mojí hlavou vine děsivý vědomí, že všechno

je jen otázkou času. Než ji zklamu. Než svým jedem otrávím to dobro v ní, díky kterému je tak výjimečná.

Casey netrpí zhoubnou apatií a rozčarováním, kterým jsme my ostatní dávno podlehli. Není jeden z těch otupělejších rozmazlenců se svěřenským fondem a ledovou, prázdnou duší. Je plná naděje a radosti ze života. Laskavá a velkorysá. Všechno, co z nás vyprchalo, si ona udržela navzdory prožitému utrpení, jež by nás ostatní naprosto pochopitelně zničilo.

Je to tak trochu moje hrdinka.

A kdybych nebyl sobeckej parchant, nechal bych ji na pokoji, než bych ji stihl zničit.

„Co máš na dnešek v plánu?“ zeptá se, když z krabičky vytáhne pocukrovaný mini donut. „Dělat problémy?“

„Dneska se bojuje.“ Obrátím oči v sloup. „RJ chce, abych šel s ním, protože technicky vzato se tam musí ukázat, když sesadil z trůnu Dukea.“

„Nedovedu si představit, že by to tam RJ začal řídit. Že z něj bude nový Duke.“

„To jsme dva.“

Můj nevlastní bratr nikdy nestál o zodpovědnost ani moc plynoucí z postavení krále Sandoveru. Když vyzval Dukea k boji o vedoucí pozici, šlo mu o vlastní samostatnost a porážku zkorumpovaného systému. Jinými slovy chtěl vést pokoutní kšeftíky, aniž by musel tomu podělanému Dukeu Jessupovi odvádět podíl. Neuvědomoval si, že stroj pojedou dál bez ohledu na to, kdo bude sedět za volantem. Ať už se mu to líbí, nebo ne.

Casey se opře o lokty a zvědavě na mě pohlédne. „Účastnil ses toho někdy?“

„Zápasů? Jasně. Párkrát.“

Její reakci nerozšifruju, ale předpokládám, že ji moje odpověď zklamala. Je to jedna z těch věcí, co mi

v jejich očích ubírá na lesku. Spoluúčast na sandoverské tradici, kdy se kluci ze sebe navzájem každou druhou sobotu večer snaží vymlátit duši, nejspíš není nejpřitažlivější činnost potenciálního přítele.

„Bylo to rekreační, nebo...?“

„Jako jestli jsem to dělal pro zábavu? Ne.“

Celá řada kluků se bije čistě pro tu prdel. Někteří si tím chtějí něco dokázat. Jiným se to líbí. Já mezi ně nepatřím.

„Možná to dokazuje vadu charakteru, ale v obou případech jsem tam šel, protože jsem si potřeboval něco vyřešit. Řekněme vyrovnat skóre. Vyřešit neshody.“

Násilí mi nepřináší žádný potěšení. Jenže v některých případech nezbyvá nic jiného. Pravidla znají všichni a ta pravidla fungují. Povětšinou.

„Nesoudím tě. Jen si tě nedovedu představit, jak se rveš,“ přizná. Kouše se při tom do rtu, jako by se o to usilovně snažila. „Ne s tvou andělskou tvářičkou.“ Z legrace mi ukazovákem nanese na tvář šmouhu z moučkového cukru.

Tohle slyším celej život. Krasavec Fennelly Bishop. Ovšem když se postavím čelem jinému klukovi, kterej se nežinýruje mi tu tvářičku rozmlátit na padrt', nedržím se zpátky. Jakmile ochutnám krev, něco se ve mně probudí. Touha po násilí. Jako bych v tu chvíli ztratil vědomí a moc nad svým tělem převzme nějaká hluboce potlačovaná část. Jenže tím se akorát vykrucuju. Jako bych tím házel vinu na někoho jiného. Třeba si čas od času přece jenom užívám, že můžu někoho zmlátit do kulatý krychle. Třeba si to užíváme my všichni.

„S kým ses rval?“ zeptá se. „Znám ho?“

„Znáš z nich jenom Gabea.“

Zůstane na mě zírat. „Není to tvůj nejlepší kamarád?“
Zazubím se. „Těch deset minut v ringu jím nebyl.“

Byl to fakt brutální boj. S Gabem se známe od školky, takže jsme se během let párkrát poprali, ale toho večera jsme ze sebe navzájem holými pěstmi udělali hromádky zkrvavených chuchvalců. Ani nevím, kdo vyhrál. Nevzpomínám si, proč jsme se toho večera vůbec porvali.

Jo, už vím. Ošukal jsem holku, co se mu líbila. Porušil jsem chlapskej kodex. Zasloužil jsem si, že mě vyzval na souboj.

„Mluvil jsi s ním od chvíle, co ho poslali pryč?“ zeptá se Casey tiše.

„Ne.“ Spolu se zklamáním mnou projede pocit viny. „Ani nevím, kam ho poslali. Gabeovi rodiče jsou neskutečně přísný, takže bych se nedivil, kdyby pro něj vybrali jednu z těch vojenských škol, o který člověk nesežene sebemenší info.“

„Jo, Lucas si vždycky stěžuje, že má nemožné rodiče. Přivádí ho to k šílenství.“

V duchu se při zmínce o Lucasovi naježím, přitom ta reakce nedává smysl, protože Casey smí mít kamarády. Vzhledem k tomu, co si o ní na Ballardu a teď i holky u Svatýho Vincenta špitají, chci, aby měla co nejmíň přátel.

Nemůžu ovšem popřít, že trochu žárlím na to, jak jsou si s Lucasem Ciprianem blízcí.

Ne že by bylo na Lucasovi něco špatnýho. Je to dobrý kluk. Gabe měl pro svýho mladšího brácha vždycky slabost, zvláště když je jejich fotr furt porovnával. Je jasný, že Lucas trpí syndromem mladšího sourozence ve stínu staršího bratra, a vím, že Gabe to vycítil, protože se vždycky snažil zvedat svýmu bráchovi sebevědomí.

„Prý se to zhoršilo, když Gabea chytli při dealování,“ prozradí mi Casey. „Pan Ciprian je na Lucase přís-